

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 10 lutego 2011 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o weteranach działań poza granicami państwa.

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z treścią projektu ustawy o weteranach działań poza granicami państwa, opiniuje go pozytywnie. Jednocześnie Rada zwraca uwagę na kilka kwestii budzących wątpliwości i wymagających doprecyzowania.

W art. 11 proponowanej ustawy brak jest uregulowania w jaki sposób sędzia miałby pozyskiwać wiedzę o skazaniu prawomocnym wyrokiem weterana lub weterana uszkodzonego za przestępstwo, o którym mowa w art. 6 ust. 1, aby dopełnić obowiązku zawiadomienia w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się skazującego wyroku o jego treści: odpowiednio Ministra Obrony Narodowej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Należy podkreślić, iż weteran nie ma interesu w ujawnianiu przed sądem swego statusu. Być może dobrym rozwiązaniem byłoby utworzenie w Ministerstwie Obrony Narodowej lub Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji dostępnych dla sądów baz danych takich osób.

W art. 16 normującym nadawanie odznaczeń pominięto kwestię odznaczenia uszkodzonego weterana pośmiertnie, mimo, iż wydaje się, że regulacja przewidująca taką możliwość powinna znaleźć się w jego treści.

Z kolei w art. 22 wątpliwość budzi brak wskazania, że najbliższemu członkowi rodziny weterana, po jego śmierci, przysługiwałaby bezpłatna pomoc psychologiczna, która byłaby udzielana przez psychologów m.in. w jednostkach wojskowych. Nie można znaleźć argumentów, które przemawiałyby za pozbawieniem rodziny takiej możliwości.

W art. 24 ust. 7 i art. 25 nie określono formy prawnej, w której będzie ustalony zwrot kosztów wymienionych w tym przepisie. Z uwagi na prawny charakter tego zwrotu – nałożenie obowiązku na podmiot zewnętrzny – powinien być on określony w drodze decyzji administracyjnej. Podobna uwaga dotyczy przyznawania zapomóg, o których mowa w art. 28 ust. 1. Także w tych przypadkach sprawy powinny być załatwiane w drodze decyzji administracyjnych, gdyż dotyczą przyznawania uprawnień obywatelom. Należy przy tym zauważyć, że określenie form prawnych działania organów stanowi materię ustawową,

gdyż dotyczy ich kompetencji w sferze realizacji praw i wolności konstytucyjnych i nie może wynikać z aktu wykonawczego, którym jest rozporządzenie.

Rada zwraca również uwagę na art. 30 i 31 projektu, w których zostały unormowane kwestie uprawnień pracowniczych. Pożądane byłoby skonkretyzowanie jakich dokładnie uprawnień pracowniczych dotyczy art. 30, jak również dookreślenie art. 31 w zakresie urlopu dodatkowego. Istniejąca regulacja wykluczająca prawo do urlopu dodatkowego w sytuacji, w której uprawnionemu przysługuje urlop dodatkowy z innego tytułu, bez wskazania wymiaru tego urlopu, oznaczałaby, że nawet wymiar jednodniowego urlopu dodatkowego wyłączałby prawo do urlopu dodatkowego z omawianej ustawy.

Zatem, w ocenie Rady, zasadnym jest wprowadzenie powyższych zmian celem doprecyzowania kwestii ujętych w projekcie ustawy.